

der fornylig har holdt et Delegeretmøde, hvori man meget stærkt henstiller til sine Medlemmer, „at de vedblivende tager Hensyn til eventuel Engros-Prisnedgang ved Ansættelse af deres Detailpriser, saaledes at ingen med Rette, naar vi naar frem til et nyt Pristal, kan bebrejde Butikshandelen, at den har forsømt sin Opgave ved Prisaansættelser, nemlig loyalt at gaa ned, naar vore Leverandører er gaaet ned med deres Priser“. Det forekommer mig at være en klog Udtalelse fra Detailhandelens Side, og jeg vil ogsaa haabe, at denne Udtalelse maa have Vægt paa de Felter, hvor der, som jeg nævnte før, rejses Kritik, og hvor det siges, at der foreligger Tvangspriser. Jeg vil haabe, at Detailhandelen med den Magt, den har gennem sine Organisationer, ikke alene, som det har været Tilfældet tidligere, vil vende sig den ene Vej, men ogsaa vende sig mod dem, hvis Produkter den forhandler, og stille det Krav, at da nu den danske Krone er saa meget mere værd, end da Priserne blev fastsat, maa disse Priser nedsættes. Jeg tror, dette er betydelig mere værdifuldt, for det skærper vort Folks Agtpaaagivenhed overfor alle disse Forhold, og saa behøver man ikke at male hverken økonomiske Krige eller lignende paa Væggen; thi det, at Folket selv er agtpaaagivende og griber ind, hvor der er Lejlighed til det, og hvor det er nødvendigt, virker ganske anderledes end Forsøg paa Fiksering af Priser gennem Statsforanstaltninger, hvad der naturligvis heller ikke er Tale om i dette Forslag, men hvad vi tidligere har staaet overfor. Der har ikke været nogen Tid — det viser Statistikken —, hvor Detailhandelen tjente mere, end den Gang man havde de saakaldte regulerede Priser. Det kan statistisk godtgøres, at Indtægterne i denne Periode, fra 1917 til 1920, var betydelig højere, ja, langt højere, end de har været i den Periode, der fulgte efter, og i hvilken dog Friheden, om end undertiden lidt langsomt, har banet sig Vej.

Jeg har med nogen Opmærksomhed søgt at følge den Forhandling, som fandt Sted i det høje Folketing om disse Spørgsmaal, saavel som den Forhandling, der har fundet Sted ude i Befolkningen, og jeg synes i Virkeligheden, at naar jeg ser paa Forslaget og sammenholder det med det, der er oplyst under Forhandlingerne, saa har man ikke anført saadanne bestemte, begrundede Eksempler, som kan vise Nødvendigheden af at gaa til Foranstaltninger af denne Art. Jeg synes derfor, at man ogsaa fra de Sider i Befolkningen, som ellers mener, at Foranstaltninger af denne Art er nødvendige,

skulde være varsom med at belemre Erhvervslivet med en ny Lovgivning af denne Art, og jeg synes navnlig, at naar Ministeren saa stærkt betoner disse Betæneligheder uden at komme nærmere ind paa, hvorfor han har dem, saa er det en dobbelt Grund til at være forsigtig overfor det foreliggende Lovforslag og spørge, om der er nogen Mening i at lovgive for de tilbageværende 3 Fjerdingaar af 1926 paa denne Maade. For det er jo netop Faren ved Forslaget, at man har ikke forsøgt i Forslaget at opstille bestemte Regler, Regler for, hvilke Aftaler der skal være anmeldelsespligtige, hvor omfattende disse Aftaler skal være, for at de skal anmeldes, ej heller i hvilken Grad de skal kunne siges at indvirke paa Priserne for at skulle anmeldes. Spørgsmaalet blev i det høje Folketing af mit Partis Ordfører, Hr. Kragh, rettet til Ordføreren for Forslagsstillerne, Hr. Rode, og der blev svaret, at det, man tilsigtede, var en Indsats til Fordel for et snævert begrænset Omraade paa et Tidspunkt, hvor det af særlige Grunde var utvivlsomt nyttigt at begynde at løse dette Spørgsmaal. Ja, men naar man skal begynde paa noget og skal ind paa en ny Vej, som dette dog i nogen Maade er, saa er det ikke rigtigt at begynde, hvis man ikke ved, hvor man vil hen, og det er det, jeg synes, man ikke faar noget nærmere at vide om, naar man ser paa dette Lovforslag. Man har ingen Klarhed over, hvilken Vej man vil gaa.

Under Forhandlingerne i Udvalget i det andet høje Ting fremkom der forskellige Spørgsmaal om, hvilke forskellige Erhvervsomraader der kunde være Tale om at faa ind under Lovforslaget, men den højtærede Minister var der som her i Dag inde paa, at der er Mulighed for, at vi her kunde komme til at staa overfor et meget omfattende administrativt Apparat, et Apparat, der tilmed synes at skabe Mulighed for at ville blive en Art administrativt Herredømme over Erhvervslivet.

Hvis man altsaa virkelig vil sætte noget ind paa af faa et saadant Forslag gennemført og helt vil holde den anden Side af Sagen ude, den Side, der ogsaa er taget ind under Overvejelserne i mit Partis Forslag, nemlig Spørgsmaalet om Arbejdspriserne, saa forekommer det mig, at man vil komme ind paa noget, som ikke fører til noget tilfredsstillende Resultat. Hvis man vil tage fat paa disse Ting og virkelig vil sætte noget ind derpaa, vil det nemlig være umuligt at gøre det ensidigt; jeg tror, man da maa tage fat over det hele, thi ellers vil det være en Vej, som ikke fører frem,